

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa P. Sp. z o.o. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 720
(siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 czerwca 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 27 lutego 2015 r. XVII AmT (...) oddalający odwołanie P. Sp. z o.o. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) z 10 grudnia 2012 r. nr (...) nakładającej na powoda karę pieniężną w wysokości 88.000,00 zł za wskazane w decyzji naruszenia, w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa UKE i obciążył go kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że decyzja Prezesa UKE

nie mogła się ostać z uwagi na brak ustawowych przesłanek do jej wydania i braki w zakresie podstaw ustalenia kary pieniężnej nałożonej na powoda, które nie pozwalały na ocenę zasadności jej nałożenia. Powyższe uchybienia organu były nieusuwalne w ramach postępowania sądowego i na tyle istotne, że nie podlegały sanacji, rodząc konieczność uchylenia decyzji.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że Prezes UKE przeprowadził najpierw postępowanie kontrolne, o którym mowa w art. 199 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT), które nie zostało prawidłowo zakończone, a mimo to organ nałożył na powoda karę pieniężną z art. 209 PT. O ile art. 209 Prawa telekomunikacyjnego może stanowić samodzielną podstawę do nałożenia kary pieniężnej, to w sytuacji, gdy wszczęto postępowanie kontrolne z art. 199 PT dla możliwości zastosowania kary pieniężnej wymagane jest uprzednie podjęcie czynności i wystąpienie zdarzeń, o których mowa w art. 201 PT, a więc wyczerpanie trybu postępowania kontrolnego, obejmującego sekwencję czynności i zdarzeń warunkujących możliwość nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę i wydania w tym przedmiocie odpowiedniej decyzji.

Ponadto zaskarżona decyzja Prezesa UKE nakładała na powoda karę pieniężną za różne czyny, mogące podlegać ocenie jako samodzielne i niezależne naruszenia, nie wskazując kryteriów ustalenia wysokości kary dla każdego z naruszeń oddzielnie, uniemożliwiając tym samym ustalenie zrelatywizowanych kryteriów wymiaru kary dla każdego z zarzucanych powodowi czynów, co czyni niemożliwym sądową weryfikację zasadności jej wymierzenia stosownie do dyrektyw wymiaru kary, w szczególności jej proporcjonalności i stopnia zarzucanego naruszenia.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes UKE, zaskarżając go w całości.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes UKE powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie czy po 25 maja 2011 r. przepis art. 21 a dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. UE. L 2002 Nr 108, s. 33,

dalej jako dyrektywa ramowa) i art. 8 dyrektywy ramowej w zw. z art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. UE L 2002 Nr 108, s. 21, dalej jako dyrektywa o zezwoleniach) interpretowany prawidłowo stoi na przeszkodzie przepisom art. 201 ust. 3 PT w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 4 PT interpretowanym w ten sposób, że przepisy Prawa telekomunikacyjnego określają wprost sekwencję czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu. Wszczęcie postępowania kontrolnego, w toku którego ustalone zostaną nieprawidłowości w działaniu kontrolowanego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (w zakresie przedmiotu kontroli) powoduje, że kompetencja Prezesa Urzędu do ukarania przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w wyniku samoistnego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej zostaje wyłączona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa UKE powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa UKE nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że kwestia relacji pomiędzy postępowaniem kontrolnym a samoistnym postępowaniem w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego było już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Dotychczasowe orzecznictwo w tym zakresie zostało podsumowane i podtrzymane w wyroku Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III SK 85/13 (LEX nr 1511599) i wynika z niego, że prawodawca krajowy ukształtował zasady prowadzenia postępowania kontrolnego i jego konsekwencje w taki sposób, że przyjęcie stanowiska prezentowanego przez Prezesa UKE naruszałoby zasady wypracowane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz w prawie krajowym w odniesieniu do gwarancji proceduralnych, jakie należy zapewnić przedsiębiorcom w postępowaniach prowadzących do nałożenia administracyjnych kar pieniężnych. Zaskarżony przez Prezesa UKE wyrok Sądu Apelacyjnego jest zbieżny z wyżej wymienioną linią orzecniczą, którą

Sąd Najwyższy w obecnym składzie w całości popiera i potwierdza. Odstąpienie od powyższej linii orzeczniczej byłoby możliwe jedynie w sytuacji zmiany regulacji dotyczącej postępowania kontrolnego, na którą to potrzebę Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę.

Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego potwierdzają także rozważania dotyczące kary pieniężnej, zawarte w zaskarżonym wyroku. Słusznie bowiem Sąd Apelacyjny stwierdził, że każdy z czynów sankcjonowanych przez art. 209 ust. 1 PT stanowi odrębny delikt administracyjny. Zatem kara pieniężna musi być połączona bezpośrednio z określonym czynem, wymienionym w art. 209 ust. 1 PT. W sytuacji, gdy Prezes Urzędu w jednym postępowaniu w sprawie nałożenia kary pieniężnej stwierdza dopuszczenie się przez przedsiębiorcę różnych czynów sankcjonowanych karą pieniężną na podstawie art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, musi zrelatywizować kryteria wymiaru kary pieniężnej do każdego zindywidualizowanego naruszenia stwierdzonego w wydawanej przez siebie decyzji (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 marca 2013 r., III SK 31/12, LEX nr 1331340). Powyższy sposób relatywizacji kryteriów nakładania kary pieniężnej jest niezmiernie istotny, gdyż w przypadku wyeliminowania chociażby jednego z czynów w trakcie dalszego postępowania niemożliwe staje się określenie proporcjonalności nałożonej kary w stosunku do pozostałych czynów.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.